

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Halina Kiriło (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka (sprawozdawca)

SSN Józef Iwulski

w sprawie z odwołania A. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o rentę inwalidy wojennego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 czerwca 2010 r.,
wniosku ubezpieczonej z dnia 8 lutego 2010 r.,
o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego
z dnia 8 grudnia 2009 r., I BU 6/09,

postanowił oddalić wniosek.

Uzasadnienie

Pismem z dnia 2 lutego 2010 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego 8 lutego 2010 r.) adwokat Z. D. wystąpiła z wnioskiem o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2009 r., I BU 6/09, „w części dotyczącej rozstrzygnięcia o udokumentowanych wydatkach i kosztach pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu do sporządzenia skargi ubezpieczonej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia”, którym to wyrokiem Sąd Najwyższy stwierdził niezgodność z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 3 lipca 2007 r. i przyznał na rzecz adwokat Z.D. (będącej

pełnomocnikiem z urzędu skarżącej A. K.) od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego kwotę 120 zł, powiększoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług.

W piśmie tym wnioskodawczyni twierdzi, że „do skargi dołączony został wykaz kosztów”, który załączyła też do niniejszego wniosku, a w samej skardze złożyła oświadczenie, że koszty i wydatki przez nią poniesione nie zostały pokryte przez skarżącą A. K. Załączone do wniosku „zestawienie kosztów” opiewa na łączną kwotę 2.725 zł. Wskazane w nim czynności „były konieczne ponieważ jej (skargi) przygotowanie z uwagi na formalne wymogi wymagały znacznego nakładu pracy adwokata wynikającego z konieczności analizy porównawczej przepisów prawa krajowego z prawem wspólnotowym i konstytucyjnym”, co wymagało „zapoznania się z orzecnictwem ETS i ETPCZ” i analizy dotychczasowego orzecznictwa Sądu Najwyższego, co z kolei „uzasadniało potrzebę poświęcenia temu zagadnieniu odpowiedniej ilości czasu”. Zdaniem adwokata Z. D., „rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy o kosztach przyznanej pomocy prawnej z urzędu w wysokości 120 zł nie objęło więc udokumentowanych wydatków na dojazd, opłaty i wykonanie 5 kserokopii skargi. Wobec przedstawionego w załączniku zastawienia uzasadniony jest więc wniosek o uzupełnienie orzeczenia w części dotyczącej rozstrzygnięcia o pozostałych kosztach”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Z przeprowadzonego na zlecenie Sądu Najwyższego postępowania sprawdzającego, czy do wniesionej skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 lipca 2007 r., był dołączony załącznik w postaci spisu kosztów, wynika, że pełnomocnik skarżącej nie dołączyła takiego spisu. W konsekwencji, bez „załączonego zestawienia”, które powinno być zgłoszone najpóźniej przez zakończeniem posiedzenia niejawnego poprzedzającego wydanie wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. (art. 109 k.p.c.), Sąd Najwyższy mógł uwzględnić zgłoszony wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu tylko według norm przepisanych.

Niezależnie od tak ustalonej okoliczności, z „załącznika zestawienia kosztów”, które pełnomocnik skarżącej dołączyła dopiero do wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2009 r., wynikało, że adwokat J. D. wykazała w treści tego spisu między innymi 1. opłatę podstawową

„za wniesienie skargi kasacyjnej”, 2. dojazdy do siedziby Sądu w celu zapoznania się z aktami sprawy oraz 3. wykonywanie kserokopii - „koszty poniesione” w łącznej kwocie 125 zł. Ponadto wskazała 28 godzin pracy adwokata za przygotowanie i sporządzenie skargi, płatne po 100 zł „za godzinę pracy adwokata”, tyle że przypisała wyliczone z tego tytułu wynagrodzenie również do „skargi kasacyjnej”. Tymczasem przedmiotem rozpoznania był inny rodzaj skargi, bo skarga na niezgodność z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego i dlatego wydatki jednego adwokata oraz jego wynagrodzenie nie mogły być uwzględnione wedle kosztów sporządzenia i wniesienia „skargi kasacyjnej”, której adwokat J. D. nie wносиła ani nie sporządzała. W takich okolicznościach sprawy Sąd Najwyższy nie miał możliwości przyznania adwokat J. D. kosztów pomocy prawnej za wniesienie i sporządzenie „skargi kasacyjnej” według zestawienia kosztów dotyczących tego środka zaskarżenia, którego adwokat J. D. nie wносиła, nie sporządzała, ani nawet nie sprostowała zestawienia kosztów jako dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu drugiej instancji, a nie „skargi kasacyjnej”. Sąd Najwyższy nie ma możliwości ani obowiązku domyślania się, wyręczania lub prostowania profesjonalnego pełnomocnika procesowego w profesjonalnym, a zatem precyzyjnym i dokładnym wskazaniu kosztów procesu strony reprezentowanej przezeń w sprawie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, która nie była „skargą kasacyjną”. Wreszcie Sąd Najwyższy zawarł w wydanym wyroku orzeczenie o kosztach, przeto nie zachodziły przesłanki żądania uzupełnienia wyroku w zakresie przyznanych kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu w rozumieniu art. 351 k.p.c., nawet gdyby przyznane koszty nie satysfakcjonowały pełnomocnik skarżącej. Takie okoliczności sprawiły, że Sąd Najwyższy uwzględnił zawarty przez adwokat J. D. w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wnioszek o przyznanie jej kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za sporządzenie tej skargi jedynie według norm przepisanych, która w sprawie o rentę wynosi przyznaną jej kwotę 120 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił wniosek o uzupełnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2009 r.